

Ügyszám:

93/5/2011

saga!
Erkezett:

2011 JAN 12

Tisztelt Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága!

A [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], a csatorna meghatalmazás alapján eljáró [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] útján, az Alkotmánybírósról szóló az 1989. évi XXXII. törvény 40-43. §-ai és 48. §-a alapján

10/818/2012

alkotmányjogi panasszal

élünk a Fővárosi Bíróság **1.Gf.75.447/2010/3.** sz. ítéletével helybenhagyott, a Budai Központi Kerületi Bíróság **14.Pg.XI.22.549/2009/9.** sz. alatt hozott ítéletével szemben.

Ez alapján, továbbá az Alkotmánybíróságról szóló **1989. évi XXXII. törvény** (a továbbiakban: Abtv.) 22. §-a (2). bekezdésének, továbbá a T. Alkotmánybíróság Ügyrendjének megfelelőség érdekében tisztelettel

k é r j ü k,

hogy a **T. Alkotmánybíróság** állapítsa meg, hogy a **19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendelet** – az alább megjelölt, a Magyar Köztársaság Alkotmányának egyes rendelkezéseibe ütközés miatt – **41. §-ának (2). bekezdése és 53. §-a alkotmányellenes (voltak)** és az Abtv. 43. §. (4). bekezdése alapján az Abtv. 42. és 43. §-aiban meghatározott időponttól eltérően **határozza meg az alkotmányellenes jogszabály hatályon kívül helyezését**, illetve a fent megjelölt perünkben **történő alkalmazhatóságának visszamenőleges kizártságát**.

A fenti két bírósági ítélet másolati példányait tisztelettel csatoljuk, egyben bejelentjük, hogy a másodfokú jogerős ítéletet **2010. november 15-én** jogi képviselőnk útján vettük át, az erre vonatkozó tértivevény másolatát szintén csatoljuk.

Az alkotmányjogi panaszunk tényállásaként az alábbiakat adjuk elő.

A [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] felperes (továbbiakban: felperes) keresetet terjesztett elő velünk szemben 16.630,- Ft parkolási díj és járulécai megfizetése iránt. A felperes keresetében annak jogalapjaként a 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendeletet jelölte meg. Az első fokú bíróság marasztaló ítéletével szemben fellebbezéssel éltünk. Mivel a per alatt hozta meg és hirdette ki a T. Alkotmánybíróság a **148/B/2005. AB** határozatát, a fellebbezésünkben és a másodfokú per tárgyalásán is hivatkoztunk a határozatra, egyben indítványoztuk, hogy a másodfokú bíróság az eljárás felfüggesztése mellett keresse meg a T. Alkotmánybíróságot az alkotmányellenes jogszabály perünkben történő alkalmazhatóságának kizárásával kapcsolatban. Ezen indítványunknak a másodfokú bíróság nem adott helyt és ítéletével helybenhagyta az első fokú ítéletet. Véleményünk szerint bennünket a jogerős ítélet alapján alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán olyan jogsérelem ért, amellyel szemben rendes jogorvoslattal már nem élhetünk és így kénytelenek vagyunk a T. Alkotmánybíróság eljárását kérni.

Az alkotmányjogi panaszunk érdemi indokolásaként az alábbiakat adjuk elő.

Az általunk alkotmányellenesnek tartott és a fenti perben alkalmazott rendelkezések a következők.

A Fővárosi Közgyűlés 19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendeletének 41. §. (2). bekezdése:

„(2) A várakozási övezetekben közúti várakozóhelyeken díjfizetés nélkül várakozó gépjármű tulajdonosának a (3). bekezdésben meghatározott türelmi idő letelte után várakozási díjkülönbözetet és pótdíjat kell fizetnie. Az azonos helyen várakozó gépjárműre, üzemidőben, díjfizetés nélküli várakozás miatt csak egyszer lehet várakozási díjkülönbözetet és pótdíjat kiszabni.”

A Fővárosi Közgyűlés 19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendeletének 53. §. (2). bekezdése:

„(2) A díjfizetés nélküli várakozás miatt kiszabott pótdíj mértéke:

- a) öt naptári napon belüli befizetés esetén az adott területre érvényes egyórai várakozási díj tíszereze,
- b) öt naptári napon túli befizetés esetén az adott területre érvényes egyórai várakozási díj húszszorosa.”

2/1.

A fenti önkormányzati rendelet (továbbiakban: **Ör.**) megalkotására a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 15. §. (3). bekezdése (továbbiakban: **Kkt.**), továbbá a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény 63/A. §. h) pontja (továbbiakban: **Ötv.**) alapján került sor.

Álláspontunk szerint az Ör. fenti rendelkezései a Magyar Köztársaság Alkotmányának alábbi rendelkezéseibe ütköznek:

„2. §. (1). A Magyar Köztársaság független, demokratikus, jogállam.

...

9. §. (1). Magyarország gazdasága olyan piacgazdaság, amelyben a köztulajdon és a magántulajdon egyenjogú és egyenlő védelemben részesül.

...

44/A. §. (2). A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

a)

Az Alkotmány 58. §-ában rögzített helyváltoztatás szabadsága többet jelent a mozgás fizikai értelemben vett szabadságánál, a mozgásszabadság a személyi szabadság egyik megnyilvánulása, amely magában foglalja a közterületen való helyváltoztatás szabadságát is. A közlekedéssel összefüggő lényeges garanciákat, közvetlen és jelentős korlátozásokat az Alkotmány 8. §. (2). bekezdése alapján csak törvény állapíthatja meg (3/1998. (II.11.) AB határozat).

A T. Alkotmánybíróság a 148/B/2005. AB határozatában kifejtette, hogy „...a helyváltoztatás és azon belül a közlekedés szabadságának szabályozása tehát akkor alkotmányos, amennyiben gyakorlásának garanciáit, korlátozásának feltételeit, és terjedelmét törvény rendezi, a megfelelő felhatalmazás alapján megalkotott részletszabályok kiegészítő jellege mellett.”

A Kkt. értelmében az önkormányzat a közút kezelője, aki mindenki számára köteles biztosítani a tulajdonában lévő közút közlekedési célú használatát.

A közterületi parkolás a közterület közlekedési célú használata.

A T. Alkotmánybíróság más határozatában rámutatott, hogy a közhatalmi jogkörben eljáró közútkezelő önkormányzat – az alkotmányos értékek mentén – szabályszegés esetén közlekedésrendészeti intézkedés (kerékbilincs) alkalmazását írhatja elő, közlekedésrendészeti, avagy más közigazgatási hatósági jogkör gyakorlására azonban csak az arra jogszabályban feljogosított szerv jogosult, gazdasági társaság nem.

A Kkt. fent megjelölt rendelkezése csak a várakozással kapcsolatos díj és pótdíj megállapítására vonatkozó felhatalmazást rögzíti, valamint meghatározza a fizetési kötelezettség elmulasztásának esetére a szolgáltató cég által követendő eljárást. **A Kkt. az Alkotmány fenti rendelkezéseivel ellentétesen** nem rendezi egyértelműen a közútkezelő személyét, csak általánosságban jelöli meg az önkormányzatot, nem ad útmutatást arra, hogy milyen módon és körben jelölheti ki a közút kezelője a várakozásra díj ellenében igénybe vehető közterületeket, **és különösen a szankcióként megjelölt díj (pótdíj) jogi jellege és mértéke tekintetében sem tartalmaz rendelkezést.**

E szabályokat viszont törvény helyett az Ör., illetve a később hasonló szabályozást rögzítő újabb önkormányzati rendelet tartalmazta, amely **álláspontunk szerint ellentétes az Alkotmány fent hivatkozott rendelkezéseivel.**

b)

A Kkt. és az Ötv. fenti felhatalmazó rendelkezései azon túl, hogy érintik az Alkotmány 58. §. (1). bekezdésében rögzített alapjogot, az **Alkotmány 9. §. (1). bekezdésére visszavezethető szerződési szabadság jogát korlátozzák.** Az Ör. rendelkezései az Alkotmány ezen rendelkezésébe ütközően korlátozták szerződési szabadságunkat azzal, hogy meghatározták az általunk igénybe vett közterület várakozási díját és különösen pótdíját. A T. Alkotmánybíróság korábbi határozataiban már megállapította, hogy „a polgári jogi jogviszony keretei közötti közszolgáltatás esetében a jogállamiság alkotmányos elve alapján az önkormányzati szabályozáson számon kérhető kötelezettség a szolgáltatás-ellenszolgáltatás egyenértékűsége. A díj mértéke nem szakadhat el a nyújtott közszolgáltatástól, azaz nem lehet önkényes.” (26/1997. AB hat., 1122/B/1996. AB hat.)

Mindebből tehát az következik, hogy a Kkt és az Ötv. fent megjelölt rendelkezései az Alkotmány 2. §. (1). bekezdésébe ütköznek. Egyrészt azért, mert a törvényi rendelkezések a fővárosi közgyűlés (önkormányzati képviselő-testületek) jogalkotási jogkörét önkényessé teszik, másrészt azért mert a felhatalmazó rendelkezések nincsenek tekintettel az önkormányzatok létező gazdasági érdekeltiségére és a fogyasztókat védeni hivatott árhatósági funkciójára. A T. Alkotmánybíróság a **148/B/2005. AB határozatában** már megállapította, hogy „a korlátok nélküli és a közszolgáltatások biztosításának speciális körülményeit figyelmen kívül hagyó felhatalmazás ellentétes az Alkotmány 2. §. (1). bekezdésével”, így mi is hivatkozunk a támadott jogszabályhelyek alkotmányellenességére.

c)

A T. Alkotmánybíróság a 17/1998. (V.3.) AB határozatában egyértelműen megállapította, hogy az önkormányzat helyi közügyekben kifejezett törvényi felhatalmazás nélkül, kiegészítő jelleggel alkothat magatartási szabályokat, azok azonban nem lehetnek ellentétesek országos szintű szabályozással.

A fővárosi közgyűlés az Ör. megalkotásakor nem helyi közügyekben, hanem delegált jogkörben járt el. Ezért a felhatalmazó rendelkezések T. Alkotmánybíróság által megállapított alkotmányellenessége kihat a felhatalmazáson alapuló jogszabály alkotmányosságára is. Ebből a szempontból tehát álláspontunk szerint az **Alkotmány 2. és 44/A. §-aiba ütközik az Ör. (a 19/2005. (IV. 22.) Fővárosi közgyűlési rendelet) 41. §. (2). bekezdése és 53. §-a és azok konkrét perben történt alkalmazása is.**

2/2.

A jelen alkotmányjogi panaszhoz csatoltuk az alkotmányjogi panasz tárgyát képező bírósági ítéletek másolatait. Azok alapján is megállapítható, hogy az ítéletekkel szemben további jogorvoslattal nem élhetünk.

A fellebbezésben és a másodfokú eljárásban hivatkoztunk a T. Alkotmánybíróság **148/B/2005. AB határozatára** és indítványoztuk, hogy a másodfokú bíróság az eljárás felfüggesztése mellett keresse meg a T. Alkotmánybíróságot az alkotmányellenes jogszabály perünkben történő alkalmazhatóságának kizárásával kapcsolatban.

Ezen indítványunknak a másodfokú bíróság nem adott helyt és ítéletével helybenhagyta az első fokú ítéletet. Véleményünk szerint cégünket a jogerős ítélet alapján a fentiekben kifejtett okokból alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán olyan jogsérelem érte, amellyel szemben rendes jogorvoslattal már nem élhetünk és így kénytelen vagyunk a T. Alkotmánybíróság eljárását kérni.

A T. Alkotmánybíróság a fenti határozatával – több más jogszabály mellett – megállapította a **19/2005. (IV.22.) Főv. Kgy. rendelet** – felperes által is hivatkozott – 41. §. (2). bekezdése és 53. §-ának korábbi alkotmányellenességét és konkrét perben történő alkalmazhatóságának kizártságát.

Álláspontunk szerint a másodfokú bíróság ügyünkben a perben általa ismerten, illetve általunk hivatkozottan még az eljárás befejezése előtt a Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága által utólagosan **alkotmányellenesnek** nyilvánított korábbi – egyébként már hatályon kívül lévő – **jogszabályi rendelkezésekre** alapítva hozta meg határozatát.

Az Alkotmánya (1949. évi XX. törvény) **50. §. (1). bekezdése** kimondja:

„A Magyar Köztársaság bíróságai védik és biztosítják az alkotmányos rendet, a természetes személyek, a jogi személyek és a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek jogait és törvényes érdekeit...”

Álláspontunk szerint a perünkben eljáró másodfokú bíróság az Alkotmány fenti rendelkezésével ellentétesen járt el, hiszen az alkotmányos rend biztosításának kötelezettségével ellentétes az, hogy egy ismerten alkotmányellenesnek minősített jogszabályhelyre alapítottnan hozta meg a jogerős ítéletet, különösen akkor, ha lett volna eljárásjogi lehetőség is arra az indítványom alapján, hogy a T. Alkotmánybírósággal a konkrét ügyben felülvizsgáltassa az általa alkalmazni kívánt jogszabályt.

Ezzel a bíróság nem biztosította jogainkat és törvényes érdekeinket az eljárás során, hanem egyoldalúan csak a felperes jogait biztosította egy alkotmányellenes jogszabályi rendelkezés alkalmazásával. Véleményem szerint ez **ellentétes az Alkotmány 57. §. (1). bekezdésének rendelkezésével is.**

A fenti eset is mutatja, hogy a T. Alkotmánybíróság hivatkozott határozata által is érintett jogszabályokkal kapcsolatos ügyekben a **jogbiztonság követelménye sérül**, hiszen más parkolási ügyekben is lehet tudni arról, hogy az eljáró bíróságok, nem egyszer perjogi, tehát rögtön jogerős határozattal elutasítva a peres fél alkotmánybírósági megkeresésre irányuló indítványát, figyelmen kívül hagyják T. Alkotmánybíróság határozatát és értelmezését, és ítéletüket így alkotmányellenes jogszabályokra alapítják.

Nekünk, mint a Magyar Köztársaság jogi személyként működő vállalkozásának **különösen fontos érdekünk az**, hogy egy jogszabály alkotmányossága és alkalmazhatósága során egységes bírói értelmezés és joggyakorlat alakuljon ki és ne egy alkotmányellenes jogszabály alapján kelljen fizetést teljesítenünk egy parkolási cégnek.

A fentiek alapján kérjük, hogy a T. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszunknak megfelelő döntést hozni szíveskedjen.

Budapest, 2011. január 10.

Tisztelettel:

[Redacted signature block]